

406

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 grudnia 1958 r.

w sprawie zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego przychodów osiągniętych z nowo zakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych, pracy chałupniczej oraz przemysłu domowego i ludowego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 449 i z 1955 r. Nr 22, poz. 139), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41 i z 1956 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W zakresie i trybie określonym rozporządzeniem zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres trzech lat od założenia zakładu przychody rzemieślników osiągnięte z drobnych zakładów rzemieślniczych nowo założonych w czasie od dnia 1 sierpnia 1958 r. do dnia 31 lipca 1960 r. w gromadach, osiedlach i miastach o liczbie mieszkańców do 10.000, położonych na terenie województw: białostockiego, koszalińskiego, olsztyńskiego, szczecińskiego, wrocławskiego i zielonogórskiego oraz powiatów: elbląskiego, kwidzińskiego, łoborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego województwa gdańskiego, powiatów: brzeskiego, głubczyckiego, grodkowskiego, namysłowskiego, nyskiego i prudnickiego województwa opolskiego, powiatu pilskiego województwa poznańskiego, powiatów leskiego i ustrzyckiego województwa rzeszowskiego oraz w mieście Kołobrzegu.

2. Za rzemieślników, o których mowa w ust. 1, uważa się osoby posiadające zezwolenie (kartę rzemieślniczą) na wykonywanie tego rodzaju rzemiosła, co do którego ubiegają się o zwolnienie od podatków, i wykonujące rzemiosło w ramach posiadanego zezwolenia (karty rzemieślniczej).

3. Zwolnienia przewidziane w ust. 1 przysługują rzemieślnikom, którzy:

- 1) zatrudniają w zakładzie nie więcej niż jednego członka rodziny, a w zakresie rzemiosł: bednarstwa, blacharstwa, budownictwa, ciesielstwa, dekarstwa, fryzjerstwa, instalatorstwa centralnego ogrzewania, instalatorstwa elektrycznego, instalatorstwa chłodniczego, kołodziejstwa, kowalstwa, malarstwa, powroźnictwa, szklarstwa, ślusarstwa, ślusarstwa samochodowego i motocyklowego, wiertnictwa studzien oraz zduństwa nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny; nie uważa się za zatrudnienie szkolenia nie więcej niż dwóch uczniów na podstawie umowy o naukę zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej oraz pomocy małżonka w zakładzie;
- 2) nie posiadają poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów podlegających przepisom o podatku obrotowym i źródeł takich nie posiadają również ich członkowie rodziny, podlegający z mocy przepisów o podatku dochodowym łącznemu z nimi opodatkowaniu.

4. Utrzymywanie przez rzemieślnika poza obrębem zakładu odrębnego stałego miejsca sprzedaży nie stanowi przeszkody do korzystania ze zwolnienia, jeżeli łączna ilość osób zatrudnionych w zakładzie i odrębnym stałym miejscu sprzedaży nie przekracza stanu zatrudnienia określonego w ust. 3 pkt 1.

5. Zwolnienia przewidziane w ust. 1 nie przysługują rzemieślnikom, którzy wykonują rzemiosła: cukiernictwo,

dziewiarstwo, garbarstwo, krawiectwo damskie konfekcyjne i półmiarowe, krawiectwo męskie konfekcyjne i półmiarowe, kuchmistrzostwo, piekarstwo, pończosznictwo, rzeźnictwo i wędliniarstwo (również z mięsa końskiego), tkactwo, wyrób przedmiotów ze sztucznych tworzyw oraz złotnictwo.

6. Właściwy organ finansowy prezydium rady narodowej, po porozumieniu się z cechem oraz z właściwym związkiem spółdzielczości pracy, może nie przyznać zwolnień, o których mowa w rozporządzeniu, rzemieślnikom, którzy w dniu 1 sierpnia 1958 r. wykonywali swój zawód w spółdzielczości pracy, a po tym dniu zaprzestali wykonywania pracy w spółdzielni i założyli zakład rzemieślniczy w miejscowości, która była siedzibą zakładu spółdzielczego, lub w najbliższych okolicach tej miejscowości.

§ 2. 1. Za nowo założony zakład rzemieślniczy w rozumieniu rozporządzenia uważa się:

- 1) zakład założony po raz pierwszy w okresie od dnia 1 sierpnia 1958 r. do dnia 31 lipca 1960 r.;
- 2) zakład założony w okresie wymienionym w pkt 1 przez rzemieślnika, który posiadał poprzednio zakład, lecz zakład ten został przejęty na własność Państwa;
- 3) zakład uruchomiony w okresie wymienionym w pkt 1 przez rzemieślnika, który zaniechał prowadzenia zakładu przed dniem 1 stycznia 1956 r.;
- 4) zakład założony w okresie wymienionym w pkt 1 w lokalu istniejącego czynnego zakładu, należącego do osoby trzeciej, jeżeli zakłady te należą do różnych rodzajów rzemiosła lub różnych branżowo rodzajów działalności gospodarczej;
- 5) zakład przeniesiony w okresie wymienionym w pkt 1 z województw i powiatów nie wymienionych w § 1 ust. 1 do miejscowości objętej zwolnieniem, jeżeli rzemieślnik również przeniósł się na stały pobyt do tej miejscowości.

2. Nabycie, dzierżawę albo uzyskanie z innego tytułu prawa użytkowania zakładu rzemieślniczego nieczynnego od dnia 1 stycznia 1956 r. uważa się za założenie nowego zakładu.

3. Przekształcenie pracy chałupniczej lub przemysłu domowego albo ludowego w zakład rzemieślniczy uważa się za założenie nowego w rozumieniu ust. 1 zakładu rzemieślniczego; natomiast przekształcenie zakładu rzemieślniczego w zakład wykonujący pracę chałupniczą lub przemysł domowy albo ludowy — nie uważa się za założenie nowego zakładu.

§ 3. 1. Zwolnieniu przewidzianemu w § 1 ust. 1 podlegają również przychody z pracy chałupniczej, przemysłów domowego i ludowego, osiągnięte przez osoby, które rozpoczęły te rodzaje działalności gospodarczej w okresie, miejscowościach i w warunkach określonych w § 1 ust. 1 i ust. 3 pkt 2.

2. Przychody z pracy chałupniczej rozpoczętej w okresie, w miejscowościach i w warunkach określonych w § 1 ust. 1 i ust. 3 pkt 2, podlegające opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem od wynagrodzeń w myśl rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od chałup-

ników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego (Dz. U. Nr 27, poz. 127), zwalnia się od tego podatku na okres trzech lat,

3. Za osoby wykonujące pracę chałupniczą, przemysł domowy lub ludowy uważa się te osoby, które wykonują zajęcia w warunkach określonych przepisami rozporządzenia Ministra Przemysłu Drobniego i Rzemiosła z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie określenia istotnych cech pracy chałupniczej, przemysłu domowego i przemysłu ludowego jako zatrudnień zarobkowych wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. Nr 30, poz. 144).

4. Przepisy § 1 ust. 5 i 6 i § 2 stosuje się odpowiednio do osób wykonujących pracę chałupniczą lub przemysł domowy albo ludowy.

§ 4. 1. Osoba, której przysługuje zwolnienie od podatków, obowiązana jest przed rozpoczęciem działalności gospodarczej oraz na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem uzyskać kartę rejestracyjną na prowadzenie zakładu rzemieślniczego, a ponadto na sprzedaż wytworów własnej produkcji, jeżeli utrzymuje w tym celu poza obrębem zakładu odrębne stałe miejsce sprzedaży. Opłata za karty rejestracyjne wynosi po 60 zł rocznie.

2. Obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej nie dotyczy chałupników opłacających zryczałtowany podatek od wynagrodzeń w myśl rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od chałupników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego (Dz. U. Nr 27, poz. 127), jeżeli osoby te nie wykonują pracy chałupniczej podlegającej opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym.

§ 5. 1. Zwolnienia od opodatkowania przewidziane w §§ 1 i 3 będą potwierdzane przez organy finansowe właściwe według miejsca położenia zakładu, wykonywania pracy chałupniczej oraz przemysłów domowego i ludowego na piśmenny wniosek podatnika, zgłoszony organowi finansowemu według ustalonego wzoru równocześnie ze złożeniem deklaracji w sprawie uzyskania karty rejestracyjnej. Złożenie deklaracji na uzyskanie karty rejestracyjnej nie dotyczy tych chałupników, którzy nie mają obowiązku uzyskania karty rejestracyjnej.

2. Organ finansowy potwierdza zwolnienie od podatków piśmem według ustalonego wzoru w terminie do dwóch tygodni od dnia zgłoszenia wniosku, po porozumieniu się z terenowym cechem, jeżeli chodzi o rzemieślnika, a jeżeli chodzi o osoby wykonujące przemysł domowy i ludowy oraz pracę chałupniczą — po porozumieniu z wydziałem przemysłu prezydium powiatowej rady narodowej.

3. Potwierdzenie o zwolnieniu od poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń chałupników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego oraz od poboru zryczałtowanego podatku obrotowego i dochodowego od osób trudniących się przemysłem domowym i przemysłem ludowym, wykonujących świadczenia na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej, dokonuje organ finansowy właściwy według miejsca zamieszkania tych osób w książkach zamówień ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrzznego.

§ 6. 1. Osoba zwolniona od podatków na zasadzie rozporządzenia — w przypadku utraty warunków do zwolnienia — ma obowiązek zawiadomienia właściwego organu finansowego (§ 5 ust. 1) o tej utracie. Zawiadomienie należy

złożyć na piśmie w terminie do 7 dni od utraty warunków do zwolnienia. Chałupnicy oraz osoby wykonujące przemysł domowy i ludowy zwolnione od płacenia zryczałtowanego podatku (§ 5 ust. 3) równocześnie z zawiadomieniem o utracie warunków do zwolnienia przedkładają organowi finansowemu książkę zamówień celem anulowania w niej potwierdzenia o zwolnieniu od poboru podatku zryczałtowanego.

2. Osoba, która w terminie określonym w ust. 1 zgłosi organowi finansowemu utratę warunków zwolnienia, zostanie opodatkowana tylko za czas od początku miesiąca następującego po utracie warunków zwolnienia.

3. Osoba, która wprowadzi organ finansowy w błąd co do warunków, od których jest uzależnione zwolnienie od podatków, zostanie opodatkowana z mocą wstępną za cały okres działalności gospodarczej.

Osoba która nie dopełni przewidzianego w ust. 1 obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia od podatków zostanie opodatkowana, poczynając od roku podatkowego, w którym utraciła warunki do tego zwolnienia.

4. Osoba, która osiągnie obrót niemożliwy do uzyskania w warunkach dopuszczających korzystanie ze zwolnienia od podatków — zostanie opodatkowana za ten rok podatkowy, w którym osiągnęła taki obrót. O tym, czy osiągnięty obrót jest niemożliwy do uzyskania w warunkach dopuszczających zwolnienie, orzeka organ finansowy po porozumieniu z cechem, jeżeli chodzi o rzemieślnika, a jeżeli chodzi o osoby wykonujące pracę chałupniczą oraz przemysł domowy i ludowy — po porozumieniu się z wydziałem przemysłu powiatowej rady narodowej.

§ 7. Od odmowy potwierdzenia zwolnienia od podatków oraz od decyzji uchylającej takie potwierdzenie służy prawo wniesienia odwołania. Odwołanie podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach dekretu o postępowaniu podatkowym.

§ 8. 1. Rozporządzenie nie narusza przepisów rozporządzeń:

- 1) Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. w sprawie zwolnienia od podatków nowo zakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych i chałupniczych oraz przemysłu ludowego i domowego (Dz. U. Nr 60, poz. 289),
- 2) Ministra Finansów z dnia 18 marca 1958 r. w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiągniętych przez repatriantów z drobnych zakładów rzemieślniczych i przemysłowych, pracy chałupniczej oraz przemysłu ludowego i domowego (Dz. U. Nr 19, poz. 80) z wyjątkiem, o którym mowa w ust. 2.

2. Przychody repatriantów, którzy powrócili do kraju po dniu 31 lipca 1956 r., osiągnięte z drobnych zakładów rzemieślniczych, pracy chałupniczej, przemysłu domowego i ludowego, założonych w czasie od dnia 1 sierpnia 1958 r. do dnia 31 lipca 1959 r. na terenach i warunkach określonych niniejszym rozporządzeniem, podlegają zwolnieniu od podatków obrotowego i dochodowego na okres trzech lat od założenia zakładu.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1958 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota